

Η κυρία 'Ιουλίτα Ρουμπέρ περιμένει τη μεγαλύτερη αδελφή της, την κ. 'Ερριέττα Λετορέ που γύριζε από ένα ταξίδι στην 'Ελβετία.

Το ζευγος Λετορέ είχε φύγει από πέντε σχεδόν έβδομωδων. 'Η κυρία 'Ερριέττα είχε αφήσει τον άντρα της να γυρίσει μόνος του στην ιδιοκτησία τους στο Καλβάντος όπου τα συμφέροντά τους τον έκαλοσαν κι' αυτή πήγαινε να περάσει μερικές μέρες στο Παρίσι, στής αδελφής της.

Τό βράδι έσπεψε. Μέσ' στο ασπικό σιλονάκι της που τό σκοτεινιάζε τό δειλινό, ή κ. Ρουμπέρ διάβαζε, αφήρημένη, σελώνοντας τά μάτια της σέ κάθε κρόοι που άκουγε έξω.

Τέλος έχτύπησε τό κουδούνι κι' ή αδελφή της παρουσιάστηκε φορώντας φαρέθα ταξιδιώτικα ρούχα. Κι' άμέσως οι δύο άδελφές πρίν ακόμα ί'ωθούν καλά καλά, άγκαλιάστηκαν σφιχτά κι' άρχισαν τά φιλήματα.

Έπειτα έπιασαν την κουβέντα ρωτώντας ή μία την άλλη γιά τήν ύγεία της, την οί'ογένειά της και χίλια δυό άλλα πράγματα, φλυαώντας, λέγοντας λέξεις γοήγορες, κομμένες, ένώ ή κ. 'Ερριέττα έβγαζε τό καπέλλο της.

Η νύχτα είχε πέσει πιά. Η κ. Ρουμπέρ χτύπησε γιά νά φέρον μια λάμπα και μόλις ήρθε τό φώς, κοίταξε την αδελφή της, έτοιμη νά ξαναρχίσει τά φιλήματα. Μά κρατήθηκε ταραγμένη, τ.ο.μ.αγμένη, χωρίς νά μιλάει. Η κ. Λετορέ είχε στου κροτάφους της δυό δολοκλήρες τούφες από άσπρα μαλλιά. Όλα τά υπόλοιπα μαλλιά της είχαν μαύρα, σκοτεινά και γυαλιστερά· μά εκεί, εκεί μονάχα, κι' από τις δύο μεριές, μάκραιναν τά άσπρα μαλλιά σό δυό άσημένια ρυάκια που χανόντουσαν πιά κάτω μέσα στο μαύρο σύνολο των άλλων μαλλιών. Όστόσο ή κ. Λετορέ μόλις είχαν είκοσι τεσσάρων χρόνων και πρίν φύγει γιά την 'Ελβετία δέν είχε ούτε μά τρίχα άσπρη. Ακίνητη και κατάπληκτη ή κ. Ρουμπέρ την έκοίταζε, έτοιμη νά κλάψει σάν κάποια τρομερή και μυστηριώδης δυστυχία νά είχε πέσει άπάνω στην αδελφή της. Και την έρώτησε :

— Τι έχεις, 'Ερριέττα ;
Χαμογελώντας μ' ένα χαμόγελο πικρό, μ' ένα χαμόγελο δροσιστό, της άπάντησε ή αδελφή της :

— Τίποτε δέν έχω. Σέ βεβαίως. Βλέπεις τ' άσπρα μου μαλλιά ;
Μά ή κ. Ρουμπέρ την έπιασε δυνατά από τους ώμους και έξεταζόντας την με τό βλέμμα, της ξανάειπε :

— Τι έχεις ; Πές μου τι έχεις ; 'Αν μου πεις ψέμματα θά τό καταλάβω.

Στεκόνοσαν ή μία άπέναντι στην άλλη. Η κ. 'Ερριέττα είχε γίνει χλωμή σάν πεθαμένη και τά χλωμαισμένα μάτια της είχαν δακρύσει.

Η αδερφή της της ξανάειπε :

— Τι σου συμβαίνει ; Τι έχεις ; 'Απάντησε μου !

Τότε με μιά φωνή τσακισμένη, ή άλλη ψιθύρισε :

— Έχω... έχω ένα φίλο...

Κι' άκουμπώντας τό μετωπό της στον ώμο της μικρότερης αδελφής της άρχισε νά κλάει με λυγμούς.

Έπειτα, όταν ήσύχασε κάπως, όταν έπαψαν τ' αναπνήματα του στήθους της, άρχισε νά μιλάει άξαφνα, σά νάθελε νά ξελαφρωθ. από τό μυστικό της, ν' αδειάσει αυτό τον πόνο της σέ μιά καρδιά αγαπημένη.

Τότε πιασμένες από τά χέρια που τά κρατούσαν σφιχτά, οι δύο γυναίκες πήγαν και χώθηκαν σ' ένα καναπέ στο σκοτεινό βάθος του σαλονιού και ή μικρότερη περνώντας τό χέρι της γύρω από τό λαιμό της πιά μεγάλης, σφιγγόντάς την άπάνω στην καρδιά της, την άκουγε νά λέει την ιστορία της.

»Ω, άναγνωρίζω τό σφάλμα μου χωρίς δικαιολογίες και είμαι τρελλή από εκείνη την ήμερα. Πρόσπεχε και σύ, μικρούλα μου, έξε τό νου σου. 'Αν είξερες πόσο άδύνατες είμαστε, πώς ύποχωρούμε, πώς πέφτουμε γρήγορα! Χρειάζεται ένα τίποτε γιά νά γίνει αυτό έν' άσημαντό πράγμα, μιά τρυφερότης, μιά από τις άξαφνες εκείνες μελαγχολίες που περνούν από την ψυχή μας, μιά έπιθυμία ν' άνοίξουμε την άγκαλιά μας, ν' αγαπήσουμε και νά χαϊδέψουμε κάτι. 'Αλλά αυτά τά έχουμε όλες μας σέ μερικές στιγμές.

Ξέρεις τον άντρα μου και ξέρεις έν τον αγαπώ, μά είναι άνθρωπος ώριμος και λογικός και δέν καταλαβαίνει καθόλου αυτές τις τρυφερές αναπλάσεις της γυναικείας καρδιάς. Είναι πάντοτε ό ίδιος, πάντοτε καλός, πάντοτε γελαστός, λάντοτε περιποιητικός, πάντοτε τέλειος. Ω ! πώς μου έρχεται ή έπιθυμία μερικές φορές, νά τον ένιωθα νά με σφίγγει άξαφνα στην άγκαλιά του, νά με γεμίζει μ' αυτά τά άργά και γλυκά φιλά που κάνουν δυό υπάρκτες μιά, που μοιάζουν σάν άφωνες έξομολογήσεις. Πόσο θά-θελα ακόμα νά τον έβλεπα κι' αυτόν νάχει στιγμές τέτοιες άδύ-

ναμίας και νά τό νιώθω νάχει την άνάγκη των φιλιών μου και των δακρύων μου.

Όλ' αυτά εινε σχεδόν ήλίθια πράγματα· μά έτσι είμαστε έμεις οι γυναίκες. Δέ μπορούμε νά κάνουμε διαφορετικά.

Όστόσο ποτέ δέ μου έχει έρθει ποτέ ή σκέψη νά τον άπατήσω. Και όμως σήμερα έχει γίνει κι' αυτό, χωρίς ν' αγαπήσω κανέναν, χωρίς λόγο, χωρίς τίποτε. Φταίει μιά νύχτα με φεγγάρι στη λίμνη του Λοκάρνο.

Ένα μήνα είχαμε που ταξιδεύαμε μαζί κι' ό άντρας μου με την ήσυχη άδιαφορία του, παρά-λυσε τους ένθουςιασμούς μου· έόθυνα τά όνειροπολήματά μου. Όταν με την άνατολή του ήλιου κατεβαίναμε από τους βουνίσσιους δρόμους, ένώ τά τέσσερα άλογα του λεωφορείου μας εκάλλαζαν, καθώς έβλεπα έγώ μέσ' άπ' τη διάφανη καταχνιά της αύγης τις κοιλάδες, τά δάση, τά ποτάμια, τά χωριά, χτυπούσα τά χέρια μου με μιά βαθειά ευχαρίστηση και του έλεγα : «Τι ώραία που εινε, φίλε μου· φίλησέ με λοιπόν.»

Έκείνος όμως μ' άπαντούσε μ' ένα χαμόγελο φιλικό μά κι' έδιάφορο κι' ύψώνοντας λίγο τους ώμους του : «Φαντάζομαι πώς δέν εινε λόγος νά σέ φιλήσω τό ότι ένα τοπίο σ' άρέσει...»

Κι' αυτά τά λόγια του με πάγωναν ως την καρδιά. Όστόσο μοιφάινεται ότι όταν δυό άνθρωποι αγαπιούνται πρέπει ν' αγαπιούνται άκόμη περισσότερο μπρός στά θεάματα της φύσεως που μάς σπιννούν.

Κι' έχι μόνο αυτό, αλλά ένιωθα τον έαυτό μου γεμάτο ποιητικούς αναβρασμούς που αυτός τους έμπόδιζε νά ξεχυθούν. Τι μπορούσαν τά πό; Είμον σάν ένα καζάνι γεμάτο άτμούς που τυχουν κλείσει έρμητικά.

Ένα βράδι (μέναμε πρό τεσσάρων ήμερών σ' ένα ξενοδοχείο του Φλουσλεν) ό Ροβέρτος που υπέφερε λίγο από ήμικρανία, άνέβηκε νά κοιμηθεί μετά τό δείπνο κι' έγώ πήγα νά περπατήσω όλομώναχ στην όχθη της λίμνης.

Η νύχτα είχαν παραμυθένια. Τό φεγγάρι όλοστρόγγυλο κρεμόταν καταμεσίς στον ουρανό. Τά ψηλά βουνά με τά χιόνια τους φαινόνοσαν σάν άσημένια και τό νερό της λίμνης που λαμποκοπούσε—όλόκληρο, σάλευε άργά μ' ένα σιγανό ψιθύρο. Ό άέρας ήταν γλυκός κι' είχε μιά από τις διαπερατικές εκείνες θερμότητες που μάς φέρουν μιά τέτοια άτονία που θαρρείς πώς θά λιποθυμήσουμε. Μά πώς κι' ή ψυχή είν' αίσθητη και τσιτωμένη σ' αυτές τις στιγμές ! Πώς χτυπάει γοήγορα και τά αισθάνεται όλα.

Είμον καθισμένη στη χλόη και κοιτούσα τη μεγάλη και μελαγχολική λίμνη. Ένα πράγμα άλλόκοτο συνέβαινε σέ μένα. Ένιωθα μέσα μου μιά άόριστα ή ανάγκη έρωτος, μιά επανάσταση κατά της θλβρης ταπεινότητας της ζωής μου. Δέν θά έπερα λοιπόν ποτέ κι' έγώ στην άγκαλιά ενός αγαπημένου άντρός, στή διάρκεια ενός τέτοιου φεγγαριάτικου όνειρου ; Δέ θά ένιωθα ποτέ κι' έγώ εκείνα τά βαθειά, τά ροιηεντικά, τά τρελλά φιλήματα που ανταλλάσσουν οι αγαπημένες υπάρξεις τέτοιες νύχτες που ό Θεός φαίνεται νά τις έχει κάνει γιά τον έρωτα ;

Κι' άρχισα τότε νά κλώω σάν τρελλή.

Άκουσα όρρωβο πίσω μου. Ένας άντρας ήταν όρθιος και με κοιτούσε. Όταν έστρεψα τό κεφάλι μου μ' άναγνώρισε και μου ειπε : «Κλαίτε, κυρία ;»

Είνα ένας νέος δικηγόρος που ταξίδευε με τη μητέρα του και που πολλές φορές τον είχα συναντήσει στο ξενοδοχείο. Κάθε φορά που τον συναντούσα άνταλαιβανόμουν πώς με κοίταζε διακριτικά.

Είμον τόσο τσαγαμένη ώστε δέν είξερα τι ν' άπαντήσω, τι νά σκεφθώ. Σηκώθηκα και του είπα πώς ύπόφερα.

Άρχισε νά περπατά πλάι μου μ' έναν τρόπο φσιικό και διακριτικό και μου μίλησε γιά τό ταξίδι μας. Όλα όσα είχα αισθανθεί έβλεπα πώς τά αισθανόταν κι' αυτός. Όλα όσα μου έφερναν άνατριχίλες τά καταλάβαινε σάν και μένα, καλύτερα από μένα. Και άξαφνα άρχισε νά μου απαγγέλλει στίχους, στίχους του Μυσσέ. Πιγνός μου γεμάτη από μιά άνέκφραστη συγκίνηση... Μου φαινόταν πώς τά βουνά τό ίδια, ή λίμνη, τό φως του φεγγαριού τραγουδούσαν πράγματα μιάς άφραστης γλυκύτητας.

Κι' ότι έγινε δέν ξέρω πώς έγινε, δέν ξέρω γιατί έγινε, έγινε μέσα σ' ένα είδος τρέλλας... Όσο γιά αυτόν δέν τον είδα παρά την άλλη μέρα, τη στιγμή της άναχωρήσεως...

Μου έδωσε την κάρτα του...

Και ή κυρία Λετορέ σβύνοντας όλη μέσ' την άγκαλιά της αδελφής της, έβγαζε στεναγμούς δυνατούς.

Τότε ή κυρία Ρουμπέρ, όλη σκέψη, σοβαρή, της ειπε σιγά σιγά.

—Ξέρεις μεγάλη άδερφή, πολλές φορές δέν εινε ό άντρας πουάγα-πάμε μά ή ίδια ή άγότη.Κι' εκείνο τό βράδι είταν τό φως τουφεγγα-ριού που σ' έκανε ν' αγαπήσεις αυτό τό νέο. Γιά νύ Μπασσάν